

NEW ADULT

COSMOPOLIS

DALŠÍ OSUDY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS
AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

DALŠÍ OSUDY

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

SPOJENI OHNĚM

STELLA & JORDAN

1. KAPITOLA

OSUDOVÝ PARTNER. Všichni ho chtějí, že jo? Kvůli tomu se přece vedla válka. Aby si mohl každý měnlivec najít dokonalý protějšek. Představa, že nám hvězdy můžou vybrat toho pravého, kdo nás bude milovat a přijme nás na celý život, byla neodolatelná. Jenomže co se stane, když vám hvězdy vyberou nesprávnou osobu?

Navzdory letnímu horku mi přeběhl mráz po zádech, zatímco rozlehlá louka přede mnou se díky paprskům, které na ni vrhalo zapadající slunce, topila v oranžové záři. Obloha vypadala, jako by ji někdo namaloval planoucím štětcem a zapálil svět v jasných odstínech zlaté a karmínové. Ale já jsem si toho skoro nevšímalá. Ne, pohled jsem upínala na to, jak se světlo třpytí na zlatých vlásech alfy smečky Lva a klouže mu po opálených, svalnatých pažích. I když stál na protějším konci rozsáhlé louky, zády ke mně a obklopen tucty ostatních měnlivců, vyčníval jako maják, který jsem nedokázala ignorovat.

S povzdechem jsem odtrhla oči a otočila se k táboráku poblíž, ze kterého létaly jiskry k obloze. Říká se, že osudu se nedá vzdát, ale jak jsem zírala do ohně, nebyla jsem s to ubránit se myšlence, že přece musí existovat nějaký způsob, jak jeho plameny zkrotit. Musí, protože jsem se odmítala nechat pohltit ohněm, který ve mně plál pro nesprávného muže.

„Jsi v pohodě, Stello?“ zeptal se mě bratr a vytrhl mě z rozjímání tak nečekaně, až jsem nadskočila.

„Jo.“ Odkašlala jsem si. „Naprosto.“

Kaden mi věnoval pohled, ze kterého bylo jasné, jak dobře ví, že pěkně kecám. „Co jsme sem dorazili, jsi celá nervózní.“

Tohle je přesně ten problém, když jste si se sourozenci blízcí. Nic před nimi neskryješ. Jenže kdyby Kaden zjistil, co se mi opravdu honí hlavou, totálně by vyšíloval, a to je to poslední, co dnes večer potřebujeme.

„Prostě mi to připadá zvláštní, být tady,“ řekla jsem a snažila se poskytnout mu vysvětlení, které by ho uchlácholilo. Vlastně jsem ani nelhala. Jen to nebyla celá pravda.

Jeho tvář zjihla. „Chápu, jak to myslíš. První skutečná Konvergence naší smečky.“

Trochu jsem povolila ramena. „Pořád nemůžu uvěřit, že se to vážně děje, obzvláště když ty dvě předtím byly úplná katastrofa.“ Při předchozím letním slunovratu nás ostatní vlci zvěrokruhu v podstatě vyhnali. Celou Konvergenci během zimního slunovratu jsme strávili bojem se Slunečními čarodějkami a jejich spojenci. Nešlo to zatím zrovna hladce.

Kaden přikývl a hrud' se mu viditelně dmula pýchou. „Teď Hadoňe konečně přijali jako skutečné členy společenstva vlků zvěrokruhu. Osvědčili jsme se a nikdo nám nebude bránit, abychom se zúčastnili Konvergence po boku ostatních smeček.“

Nemohla jsem si pomoci a usmívala jsem se, když jsem se zadívala na louku před námi a prohlížela si různé smečky rozprostřené na ní v záplavě barev a vůní. Hlasy jejich členů se prolínaly jako symfonie. „Kdo by si byl pomyslel, že se dostaneme až sem?“ zeptala jsem se.

Kaden se podíval na svou družku Aylu, která nedaleko od něj fotila, a oči mu jasně zářily láskou. „Za poslední rok jsme všichni ušli dlouhou cestu.“

„Mamka a táta by na tebe byli pyšní,“ řekla jsem a snažila se ignorovat bolest u srdce, která se objevila, kdykoli jsem si na ně vzpomněla.

Chytil mě za rameno. „I na tebe. Jsem hrdý na to, co jsme společně dokázali.“

„Snad ostatní smečky už nikdy nebudou pochybovat, že mezi ně patříme,“ řekla jsem a založila si ruce na prsou. „Zasloužili jsme si to víc než dost.“

„Nebudou,“ odvětil a v hlase mu zaznělo nepatrné zavrčení. „O to se postaráme.“

Zatímco oheň ve skomírajícím denním světle praskal a tančil, zahlédla jsem hřívu zlatých vlasů, která se k nám blížila davem. *Jordan*. Vyzařovala z něj ryzí síla alfy, která mě navzdory mému úsilí odolat přitahovala. Rozbušilo se mi srdce a žaludek mi sevřela směsice strachu a čehosi dalšího, co jsem si odmítala připustit.

Přestože jsem se *Jordanovi* od včerejšího příjezdu *Lvů* vyhýbala, připadalo mi, že se neustále pohybuje na hranici mého zorného pole a číhá na okraji mých myšlenek. Prozatím se mi dařilo držet se stranou a při troše štěstí prožiju celou *Konvergenci*, aniž bych s ním musela mluvit. Pak odjedeme domů a budu ho moct úplně vypudit z hlavy. Sejde z očí, sejde z mysli.

Udělala jsem chybu: na vteřinu jsem se na něho podívala, a zatajila jsem dech, když jeho blankytně modré oči zachytily ty moje. Cosi mu v nich zablesklo a přidal do kroku. Rychle jsem odvrátila zrak, protože jsem věděla, že se můj čas krátí. Nemohla jsem se mu dívat do očí. Teď ne.

„Teď jsem si vzpomněla, že si musím vzít něco ze stanu,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo nenuceně. „Hned budu zpátky.“

„Jasně,“ odpověděl *Kaden*, kterého naštěstí rozptýlil jiný člen smečky, co se s ním dal do řeči.

Využila jsem toho a co nejrychleji jsem se od ohně vytrátila. Ani jsem se neohlédla a zamířila do lesa, který se vinul kolem údolí, kde jsme se všichni sešli. Věděla jsem, že mě tmavé stromy skryjí. Chladné stíny mi poskytly úlevu od horka na mýtině, použila jsem dar *Měsíčního* požehnání, abych se zahalila

neviditelností, a netoužila jsem po ničem jiném než na chvíli zmizet ze světa.

Chladná, vlhká lesní půda pod nohama mě uklidňujícím způsobem propojila se zemí, plíce mi naplnila vůně borovic a mechu. Nad hlavou mi poletovali ptáci a jejich veselé štěbetání zaplnilo vzduch harmonickou melodií, která se nenásilně mísila s šuměním listí, chvějícím se díky mírnému vánku. Stále neviditelná jsem se zastavila, dlouze vydechla a uvolnila ramena.

K mému zděšení za mnou do lesa sebevědomě nakráčel Jordan. Pohyboval se lehce a ladně, jako když dravec sleduje svou kořist. Při pouhém pohledu na jeho samolibý úsměv se mi sevřela hrud'. Jeho otec mi zabil rodiče a já jsem celý život Lvy nenáviděla. Nedokázala jsem tomu zabránit. A taky jsem nenáviděla všechno, co se týkalo jejich nového alfy – jak je suverénní, tu jeho aroganci i to, jak se mi při pohledu na něj splaší tep, jako by mi v žilách vyhrávaly bubny. To jsem nesnášela ze všeho nejvíc.

Pohybovala jsem se tiše, ale svižně, vyrazila jsem ke křoví, abych se mu vyhnula, ale zdálo se, že Jordan se nenechá tak lehce odradit. Slyšela jsem jeho blížící se tiché kroky a jeho dech se mísil se šustěním listí. Byl blízko – příliš blízko – a já si nedokázala pomoci a pomyšlení, že mě hledá, mě vzrušovalo, i když jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že to je to poslední, co si přeju.

Zastavila jsem se u stromu a čekala, až projde kolem. Věděla jsem, že mě nevidí, a když se přiblížil, zatajila jsem dech. Lesklé vlasy měl delší, než když jsme se viděli naposledy, a trochu rozčuchané, jako by si je prohrábl prsty. Měl na sobě černou košili, která vůbec nezakrývala jeho široká ramena ani svaly naběhlé po celém těle, a tmavé džíny, které mu obepínaly boky tak těsně, až pro mě bylo nemožné, abych očima nesjela dolů a nezajímala se, co je pod nimi.

Zastavil se a pohledem přelétl místo, kde jsem stála. „Poslyš, začínám mít pocit, že se mi vyhýbáš.“

Do hajzlu.

„Nemůžeš se přede mnou schovávat nadosmrti, Stello,“ pokračoval a hlas mu zabarvovalo pobavení a ještě něco jiného, něco, z čeho mi znovu přeběhl mráz po zádech. Prudce se nadechl a na okamžik zavřel oči. „Cítím tě, i když tě nevidím.“

Zatracení alfové. Odjakživa mají nesmírně zbystřené smysly. Vzduch kolem nás praskal napětím a já věděla, že tentokrát mě nenechá jít. Musela jsem se mu postavit.

„Dej mi pokoj, Jordane,“ odsekla jsem a odhodila závoj neviditelnosti.

Celé jeho tělo se na mě soustředilo s takovou intenzitou, že ve mně rozdmýchala nevíтанý žár. „To nejde.“

Namáhavě jsem polkla. „Co chceš?“

Udělal krok ke mně. „Cítíš to, vid'? Jak... jak nás to k sobě táhne.“

Chtěla jsem couvnout, ale za mnou byl strom. Neměla jsem kam utéct. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Ale víš. Vidím ti to na očích.“ Jeho hlas zněl tiše a chraplavě. Jordan přistoupil blíž a jeho široká ramena zastínila světlo, takže mě donutil vzít na vědomí, že stojí přede mnou. „Cítím to od okamžiku, kdy jsme se potkali. Cítil jsem to už předtím, než se přetrhlo moje pouto s Aylou.“

Kousla jsem se do rtu a odmítala se mu podívat do očí, ale hluboko ve svém nitru jsem věděla, že má pravdu. Existovalo mezi námi nezpochybnitelné pouto a od našeho prvního setkání ještě zesílilo. Teď, když už neměl falešné partnerské pouto s jinou ženou, to bylo skoro nesnesitelné. A přesto jsem se nedokázala přimět, abych si to přiznala nahlas.

„Pocity můžou lhát,“ zamumlala jsem a snažila se ho obejít.

Jordan natáhl ruku, chytil mě za zápěstí a zastavil mě. Když jsem ucítila teplo jeho dotyku, zalapala jsem po dechu a můj pohled se střetl s jeho. Odhodlaný výraz, který jsem spatřila v jeho tváři, ve mně vyvolal další vlnu šoku.

„Klidně si to popírej, jak chceš, ale jakmile se přeměníme, budeme vědět, že je to pravda,“ řekl.

„Přestaň,“ řekla jsem a vrtěla hlavou, zatímco se mi zrychloval tep. Stál moc blízko. Takhle jsem nemohla přemýšlet. „Prostě sklapni.“

Sevřel mi prsty kolem zápěstí. „Stello, jsi moje družka.“

Družka. To slovo, které jsem se ze všech sil snažila ignorovat, mezi námi několik vteřin viselo, dokud se mi nepodařilo vytrhnout mu ruku. „Ne. Nemůžu být tvoje družka.“

Protáhla jsem se kolem něj, potřebovala jsem prolomit moc, kterou nade mnou měl. Podlamovala se mně kolena, ale podařilo se mi odpotácet se pryč, třebaže se mi hrud' plnila takovou touhou, až se mi špatně dýchalo. Potlačila jsem ji a soustředila se na jiné emoce, které jsem v souvislosti s Jordanem cítila. Třeba na vztek a rozmrzelost. To mi dodalo sílu a s každým dalším krokem jsem šla rychleji.

„Stello, počkej!“ zavolal za mnou Jordan a já se ani nemusela ohlédnout, abych věděla, že jde za mnou. *Krucinál. Proč mě prostě nemůže nechat být?*

Nereagovala jsem, ani jsem se na něj nepodívala, vystřelila jsem ven z lesa a rychlými kroky zadupávala trávu pod nohama. Vynořila jsem se poblíž místa, kde Hadonoši postavili naše stany, a zahlédla jsem Aylu před tím, ve kterém spala s Kadenem. Její zrzavé vlasy ve světle ohně zářily, což výrazně kontrastovalo se šedící se oblohou, ale já viděla jen její modré oči, které vypadaly stejně jako ty Jordanovy.

„Řekni svému bráchovi, ať se ode mě drží dál,“ vyhrkla jsem a kráčela dál.

Vypadala překvapeně, obočí jí vystřelilo vzhůru a ve tváři měla nevyřčenou otázku, ale moudře nic neřekla.

Utekla jsem do svého stanu. Věděla jsem, že tam se za mnou Jordan neodvází, když je tu jeho sestra. Rázně jsem stan zavřela, čímž jsem se odřízla od okolního světa, a nadechla jsem se.

Domnívala jsem se, že jakmile zalezu dovnitř, uleví se mi, ale vzduch ve stanu byl těžký a tísnivý.

Pleskla jsem sebou na lůžko a zakryla si obličej rukama, jenomže Jordanova slova mě nepřestávala pronásledovat. Nejhorší na tom všem bylo vědomí, že má pravdu a že já už to nedokážu popírat. Dopalovalo mě to, ale nechtěla jsem se vzdát a dovolit, aby mě a mou smečku zradily emoce. Odmítala jsem se stát jeho družkou. Odmítala jsem se stát jednou z *nich*.

Za žádnou cenu nedovolím, aby si mě přivlastnila lví smečka.

2. KAPITOLA

SEDĚLA JSEM s koleny přitaženými k hrudi v šeru ve stanu a myšlenky se mi zmítaly ve víru vzpomínek a protichůdných emocí. Venku jsem slyšela zesílené hlasy a pochopila jsem, že Konvergence začíná. Měla jsem být s ostatními měnlivci zastupujícími smečku Hadonoše, ale místo toho jsem se schovávala jako nějaký srab, a to jenom proto, že byl venku i alfa Lvů.

Kdysi byly smečky Lva a Hadonoše úhlavními nepřáteli, ale teď jsme tu byli jako váhaví spojenci, které dalo dohromady společné vítězství nad Slunečními čarodějkami. Tíha tohoto spojení na mně ležela jako dusivá deka. Pořád jsem nemohla uvěřit, že můj bratr dokázal Lvům tak snadno odpustit a přijmout je za spojence po tom všem, co provedli naší smečce... a naší rodině.

Byla jsem ještě malá, když moji rodiče, bývalí alfové smečky Hadonoše, vyrazili za Lvy, aby je poprosili o pomoc. Dixon, alfa vůdce Lvů, je přesvědčil, že je přivítá jako své hosty. Místo toho je chladnokrevně zabil i se všemi, kdo odešli s nimi. Nikdy jsme ani nedostali jejich těla, abychom je mohli řádně pohřbít.

Před rokem zinscenoval Dixon i vraždu Ayliny rodiny, když Lvi na letní Konvergenci zdecimovali smečku Raka. Později za pomoci Slunečních čarodějek zaútočili na naši ukrytou vesnici Coronis jen proto, že jsme zachránili Aylu. Ten den jsem přišla o několik dobrých přátel a v jednu chvíli se zdálo, že celý náš les lehne popelem a s ním i celá vesnice. Kadenovi se naštěstí podařilo porazit Dixona v souboji alfa vůdce a Ayla odešla s Jordanem

a některými Slunečními čarodějkami, aby zachránila zbytek naší smečky.

Moje nenávisť ke Lvům se rozhořela pokaždé, když jsem si vzpomněla, jak mou kamarádku drželi v zajetí a jak s ní zacházeli – obzvláště Jordan. Sluneční čarodějky vytvořily mezi Jordánem a Aylou falešné partnerské pouto a později jsme přišli na to, že telepaticky ovládaly i jeho. Věděla jsem, že spousta z těch hrozných věcí, které udělal, byla výsledkem jejich nadvlády, ale i tak pro mě bylo těžké nemyslet na něj jako na padoucha.

Vzpomněla jsem si, jak jsme se poprvé skutečně setkali po zimní Konvergenci – tehdy, když naše smečka nemohla věřit ani jednomu člověku ze smečky Lva. Samozřejmě, Jordana jsem předtím sem tam zahlédla nebo ho vnímala v zápalu boje, ale tenkrát to bylo jiné. Když jsem na něj té noci pohlédla, cosi hluboko ve mně se pohnulo – nějaké nepopiratelné spojení, které jsem nikdy dřív s nikým jiným necítila, ačkoli tehdy jsem si to odmítala připustit.

Když jsme se snažili zničit Sluneční čarodějky a osvobodit ostatní vlky zvěrokruhu, vypadalo to, že je Jordan stále poblíž. Svou nesnesitelnou přítomností mě doháněl k šílenství. Dobíral si mě a posmíval se mi, na rtech ten svůj všudypřítomný samolibý úsměv, a bylo evidentní, že přitažlivost mezi námi je den ode dne intenzivnější. Byla jako zapovězená nit, která tahá za nejhlubší zákoutí mé duše. Navzdory vzteku vůči Lvům, který ve mně neutuchal, jsem stále hůř odolávala rostoucí touze po něm, obzvláště potom, co jsem viděla, jak bojuje s jiným členem své smečky o pozici alfa vůdce. Ryzí síla a odhodlání, které ten den předvedl, ve mně probudily cosi prastarého, a při vzpomínce na to, s jakou neutuchající silou a odvahou zápasil, mi vřela krev. Nemluvě o tom, jak se hýbalo jeho nahé tělo, jak se mu na svalnaté kůži leskl pot a krev...

Natáhla jsem se po láhvi s vodou, najednou jsem měla vyprahlé hrdlo. Nemohla jsem popírat, že po Jordanovi toužím –

přínejmenším fyzicky –, ale to ještě neznamená, že se své touze musím poddat. I kdyby všichni ostatní Jordana přijali za spojence, nebo ho dokonce považovali za hrdinu, protože pomohl porazit Sluneční čarodějky, já ho od své nenávisti ke smečce Lvů oddělit nedokázala. Opakovaně se mi snažili vzít všechno. Mé přátele. Mou rodinu. Můj domov. A teď mi chtějí vzít i srdce? To ani náhodou.

Zvenku se ozval jásot a připomněl mi, že bych tam měla být taky a oslavovat tuhle událost se svou smečkou. Těžce jsem si povzdechla a vylezla jsem ze stanu do svěžího nočního vzduchu. Konvergence byla v plném proudu, vedli ji alfové smečky Střelce pod bedlivým dohledem hvězd. Kadenova a Aylina světelná show už musela skončit a já jsem se cítila mizerně, že jsem ji prošvihla, třebaže jsem je už týdný pozorovala, jak ji nacvičují.

Zatímco jsem se pomalu blížila k místu, kde se shromáždily stovky měnlivců, zaslechla jsem, jak alfa Střelce mluví o tom, že po našich ztrátách musíme jít dál, a uvědomila jsem si, že jsem zmeškala i tryznu za měnlivce, které jsme v závěrečné bitvě proti Slunečním čarodějkám ztratili. Když jsem si vzpomněla na svého přítele Jacka, který té noci statečně položil život, zalil mě pocit viny a vlna smutku. Jako pokaždé, když jsem si na něj vzpomněla, mě v očích začaly pálit slzy a v duchu jsem se proklínala, že jsem se schovávala ve stanu, místo abych se zúčastnila vzpomínkové piety.

Když jsem se připojila k davu, hned jsem si všimla, že Ayla a Kaden stojí těsně u sebe, drží se za ruce a vypadají nechutně zamilovaně. Ten pohled mě chytl za srdce a na okamžik jsem si přála, abych to prosté štěstí dokázala sdílet. Opodál stáli další lidé z naší smečky, hleděli do středu shromáždění a tvářili se zachmuřeně, včetně mé kamarádky Harper a jejího dvojčete Danea. Harper se na mě tázavě podívala, když jsem přišla k ní – nepochybně byla zvědavá, kde jsem byla –, a Dane na mě obřadně kývl.

Snažila jsem se soustředit na to, co říká alfa Střelce, ale můj pohled spočinul na Jordanovi, který v hloučku vlků hrdě vyčníval.

I přes stovky dalších měnlivců okolo jsem ho v davu snadno rozpoznala a on trhl hlavou ke mně, snad vycítil mou pozornost. Naše oči se setkaly, jako když se střetne oheň a led, a mně se najednou začalo těžce dýchat. Povytláhl na mě obočí, skoro jako by mě zval k sobě, ale já zavrtěla hlavou a odmítla se poddat přitažlivosti, která nás pojila. Jeho pohledné rysy zvlnila hluboká vráska na čele a já se přinutit odvrátit od něj pohled.

Vedle něj stál alfa Vah Ethan, se kterým jsem dřív často a ráda flirtovala. Jednou mě dokonce pozval do postele, ale odmítla jsem. Ne proto, že by mě nepřítahoval, ale protože do něj byla zamilovaná moje nejlepší kamarádka Larkin, a já jí nemohla takhle ublížit. Život by byl mnohem snazší, kdyby byl mým osudovým partnerem on. Ethan byl chytrý, silný a skvělý vůdce a jeho klidná přítomnost byla vždy balzámem na duši. Váhy pojilo s Hadonoši blízké přátelství a já bych se mezi nimi v Torontu cítila jako doma, dokonce i jako jejich alfa samice. Jenomže se zdálo, že se mě hvězdy rozhodly potrápít tím, že mě místo k Ethanovi připoutají k nepříteli.

Opětovala jsem Ethanovi mírný úsměv a lehce mu zamávala, ale to jen způsobilo, že se Jordanovo tělo napjalo. Klouzal pohledem sem a tam mezi mnou a Ethanem a mračil se jako bouřkový mrak na hvězdné obloze. Bála jsem se, že do jednoho z nás každou chvíli opravdu udeří blesk.

Alfa Střelce najednou tleskl rukama, čímž upoutal mou pozornost, a prohlásil: „Nastala chvíle, na kterou jste všichni čekali. Párovací rituál.“

Do hajzlu. Měla jsem zůstat ve stanu.

Alfa samice smečky Střelce vzala svého druha za ruku a usmála se na houf vlků. „Když už naše svazky neovládají Sluneční čarodějky, máme letos nový rituál. Poděkujme smečce Hadonoše, která nikdy nebyla pod vlivem kouzel Slunečních čarodějek, že nás dovedla k tomu, abychom si vytvořili takový rituál, jenž je v souladu s naší přirozeností.“

Vzduch zhoustl očekáváním a nešlo necítit tíhu pohledů, které dopadaly na členy mé smečky. Byli jsme nováčci, dříve vyvrhelové, nyní hrdinové, kteří ostatní osvobodili, ale na rozdíl od nich jsme vždy dokázali najít své pravé druhy. Nikdy jsme párovací rituál nepotřebovali, ale když tu bylo tolik měnlivců, pro které byl samozřejmostí, dávalo smysl, že něco takového chtějí. Z toho, co jsem o vlčích zvěrokruhu pochopila, vyplývalo, že milují tradice a obřady.

„Ti, kdo nemají druha, ať se prosím svléknou, předstoupí a přemění se,“ vyzvala alfa samice Střelce nespárované měnlivce.

V celém shromáždění začali měnlivci horlivě odhazovat svršky, včetně Harper a Danea po mém boku. Přidalo se k nim i pár Hadonošů a já věděla, jak jsou nadšení, že si konečně mohou najít partnery mimo naši smečku. To byl koneckonců jeden z důvodů, proč jsme tak usilovně bojovali, abychom se mohli přidat k vlkům zvěrokruhu. Bylo nás v naší smečce příliš málo, takže hrozilo, že by mohlo začít docházet k incestním vztahům, pokud nezačneme navazovat vztahy mimo ni. Vždycky jsme přijímali potulné měnlivce, a dokonce jsme se pářili s lidmi a čarodějkami, ale to, co jsme opravdu potřebovali, byla možnost najít si partnery z jiných vlčích smeček. Proto se kdysi rodiče obrátili na alfu Lvů s prosbou o pomoc, ale všichni víme, jak to dopadlo. O několik let později dokázal Kaden nemožné: přinutil vlky zvěrokruhu, aby nás přijali za své. Teprve čas ukáže, jak se to vyvrbí, ale dnešní noc byla velkým krokem. I kdyby to znamenalo, že přijdeme o některé z našich Hadonošů, neboť ti odejdou do jiných smeček, snad také získáme nějakou čerstvou krev.

Harper mě štouchla loktem do boku. „Proč se nesvlékáš?“

„Momentálně nehledám nic vážného,“ opáčila jsem vyhýbavě. Na druhé straně davu jsem zahlédla Ethana a Jordana, jak se svlékají – ale jakmile Jordan uviděl, že se k nim nechystám připojit, přestal.

„Chápu tě,“ řekla Harper a beze studu a váhání si sundala podprsenku a pak si rozpustila vlasy. „Taky jsem byla v pokušení se

nezúčastnit, ale přemohla mě zvědavost. Co když na mě v tomhle davu čeká můj druh? Musím to přece zjistit.“

Věnovala jsem jí rozpačitý úsměv. „Doufám, že najdeš, co hledáš.“

„To i já. Hlavně proto, že se to tady za deset minut změní v jednu velké orgie a já budu pěkně vytočená, jestli budu jediná, kdo si nic neužije.“ Usmála se a naklonila hlavu. „Určitě se nechceš přidat?“

Ne. Jo. Ne. „Určitě ne.“

Pokrčila rameny a proměnila se v krásného hnědého vlka. Její bratr vedle ní udělal totéž. Společně s několika dalšími vlky z naší smečky se vydali směrem ke středu shromáždění. Jejich srstnatá těla se brzy smísila s měnlivci z ostatních smeček, jak se k nim uprostřed dění přidávali další a další, a já věděla, že to, co se dnes večer stane, bude určovat osud všech smeček po řadu dalších let. Ve vzduchu bylo cítit vzrušení – tihle vlci mohou poprvé najít své pravé druhy. Proto na Konvergenci dorazilo tolik měnlivců.

Jakmile se všichni, kdo se chtěli připojit k rituálu, shromáždili, zvedly alfy Střelce ruce ke hvězdám a propěvovali něco, čemu jsem tak docela nerozuměla, ale chápala jsem, že je to nějaká modlitba, kterou prosí, aby se ti praví druhové našli. Nespárování vlci se začali mezi sebou pohybovat, proplétat se a kroužit kolem sebe, vedeni neviditelným nutkáním a instinkty, které jim tahaly za srdce a duši. První pár se dal dohromady rychle, a jakmile se jejich vlci na sebe vrhli, začali se válet v hlíně a vzájemně se štouchat do krku. Mé srdce přitom začalo bít zběsileji. Zrovna když vystřelili do lesa, přidali se k nim další vlci – jejich partnerské pouto se aktivovalo, jakmile se střetli pohledem. Zahlédla jsem, jak se jedna z učitelek, se kterými jsem pracovala, spárovala s tmavě šedým vlkem ze smečky Vodnáře a pak se spolu rozeběhli zpátky ke stanům, pravděpodobně aby pouto úplně zpečetili. Hruď se mi naplnila touhou tak silnou, až jsem měla pocit, že mi snad praskne – ale pořád jsem byla schopná

uvažovat a byla bych se vsadila, že žádný z těch vlků se nespárouval se svým nepřítelem.

A přes všechno dění jsem poblíž cítila Jordana, jeho přítomnost mě neustále rozechvívala. Odmítala jsem se na něj podívat, a když už ta touha byla nesnesitelná, otočila jsem se; potřebovala jsem uniknout té záplavě chlupů a chtíče před sebou. Naneštěstí jsem málem narazila přímo do Ayla a Kadena, kteří tu stáli s propletenými těly ve svitu hvězd a vášnivě se líbali.

„Stello?“ zeptal se Kaden, když se od sebe odtrhli. „Je všechno v pořádku?“

„Ty se dneska neproměníš?“ dodala Ayla znepokojeně.

Povzddechla jsem si a přála si, abych byla utekla dřív. Nebo ještě líp, abych zůstala ve stanu celou noc. „Ne, tentokrát ne.“

„Proč ne?“ zeptal se Kaden.

Mnula jsem si ruce a snažila se, aby v mém hlase nebyly znát emoce. „Nemám zájem si teď hledat druha. Už tak toho mám dost.“

Kaden zvedl obočí. „Víš to určitě?“

Proč se mě na to všichni pořád ptají? Bezděčně jsem zalétla pohledem ke vzdálené postavě Jordana, jehož zlaté vlasy se třpytily pod hvězdami. Stál s rukama zkříženýma na prsou, záda ztuhlá, a tak intenzivně na mě upíral oči, že jsem to cítila i na tu dálku. Nadechla jsem se a odvrátila zrak. „Určitě.“

Ayla sledovala můj pohled a pak položila ruku Kadenovi na paži. „Nech ji. Pozná, kdy je správný čas.“

„Nestěžuju si,“ řekl Kaden. „Stejně se mi nelíbí představa, že by si to s mou malou sestřičkou rozdával některý ze zdejších samců.“

„Jsem dospělá, víš,“ řekla jsem a obrátila oči k nebi. „Můžu si dělat, co chci.“

„Jo, ale já o tom nechci vědět.“ Zatvářil se znechuceně.

Představila jsem si, co by se stalo, kdyby Kaden zjistil, kdo je můj pravý druh. Zapálil by celý les měsíční magií? Zasekl by Jordanovi drápy do hrudi? Nebo by mu vzteky jednoduše explodovala hlava, jako se to děje v animovaných filmech?

Ayla se ramenem přitiskla ke svému druhovi a usmála se na mě. „Kaden se nejspíš snaží říct, že by byl smutný, kdyby sis našla druha a tak brzy odešla žít do jiné smečky.“

Ztěžka jsem polkla emoce, které se mi při jejích slovech nahromadily v hrudi. Nedokázala jsem si představit, že bych opustila smečku Hadonoše a vydala se do nějaké jiné, ale dávná tradice mezi vlky zvěrokruhu žádala, aby samice odcházely do smeček svých partnerů. Jedinou výjimkou byla smečka Panny, kterou vedly ženy. Ve smečce Hadonoše jsme si s takovými staromódními patriarchálními kecy a zvyklostmi nikdy nemuseli dělat starosti, protože jsme přijímali každého, kdo se spároval s některým naším členem. Když jsme se stali součástí vlků zvěrokruhu, smířili jsme se s tím, že naše samice smečku opouštějí, zatímco do našich řad přicházejí nové, což nám umožňuje udržet naše pokrevní linie silné. Abych to vyjádřila přesně: to ostatní tuto normu přijali. Já sama jsem o tom odmítala být jen uvažovat.

„Smečka Hadonoše je můj domov a nemám v úmyslu ho opustit,“ řekla jsem.

Kaden přikývl, ale ve tváři měl pořád vepsanou starost. „Nemůžeš se tomu vyhýbat věčně, Stello. Osud nás někdy dožene.“

Proč se najednou všichni tolik staráte, abych si našla druha? „Já vím,“ řekla jsem nahlas.

Kaden mě poplácal po rameni, pak se s Aylou odebrali do stanu a nechali mě v davu měnlivců zase samotnou. Otočila jsem se, abych se naposledy podívala na nespárované vlky, jejichž počet se zmenšoval, zatímco ve stínech mizely další páry. Tentokrát jsem mezi nimi Jordana nikde nespatriřila. Odešel snad s někým? Ne že by mi na tom záleželo. Vůbec.

Kopla jsem do hroudy hlíny a vyrazila zpátky ke stanu. Sama. Přesně, jak jsem si přála.

3. KAPITOLA

BYLA JSEM V PŮLCE CESTY ke stanu, když mi cestu zastoupil obrovský, úplně nahý muž. Nejdřív jsem viděla jen široký opálený hrudník posetý svaly a symbol smečky Kozoroha na paži, než mi oči vyjely k pohledné tváři s ostře řezanými rysy a velmi koketním úsměvem.

„Čau, krásko,“ řekl samec a jeho úmysly se až příliš zřetelně zračily v jeho pohledu. „Nenašla jsi dneska večer svého druha? Ani já ne. Ale pořád si to můžeme užít.“ Přistoupil o krok blíž. „Můj stan je támhle. Přidáš se ke mně?“

„Díky, ale...“ promluvila jsem, ale sotva mi ta slova vyšla z pusy, vzduchem se rozlehlo rozzuřené zavrčení.

Jordan se zjevil odnikud a natáhl svou mohutnou ruku k hrdlu toho smělého muže. Na paži mu naběhly svaly a černá košile mu tak tak nerupla, když zvedal Kozoroha za krk do vzduchu. „Stella je *moje*,“ zavrčel a hlas měl sotva lidský.

Moje. To Jordanovo slovo se ve mně odrazilo, vyvolalo tučet různých, protichůdných emocí i myšlenek, ale já na něj jen dokázala zírat s otevřenou pusou.

Kozoroh zvedl ruce na znamení ústupu, oči vytřeštěné strachem. „Promiň, alfo! To jsem nevěděl!“

Zdálo se, že ho Jordan neslyší. Prsty se mu proměnily v drápy a hrozilo, že druhému samci rozsápe hrdlo. Z úhlu, kterým jsem se na něj dívala, jsem mu neviděla do tváře, ale tušila jsem, že mu oči planou majetnickou vášní a vztekem.

„Jordane!“ Popadla jsem ho za ruku a snažila se ho odtáhnout, ale byl moc silný. Zabořila jsem mu nehty do kůže a zatahala silněji. „Pust' ho!“

Jordanovi při mém doteku ztuhla ramena. Pustil Kozoroha na zem a ten se odplazil jako zbabělé štěně, aniž se podíval mým směrem. Nechal mě samotnou s mužem, který mě právě nahlas prohlásil za svou. Ještě že poblíž nebyl nikdo jiný, kdo by ho slyšel, a jestli přece jen ano, byl snad příliš zaneprázdněn svým novým partnerem, než aby se zajímal o nás.

Když se Jordan otočil ke mně, pustila jsem mu ruku, i když mi teplo jeho kůže stále tančilo po dlani. „Tvoje?“ Vyštěkla jsem a rozhořel se ve mně vztek. „Nejsem ničí majetek, a už vůbec ne tvůj!“

Jordan si odfrkl. „Nechci tě jako svůj majetek. Chci tě za alfa samici.“

Při těch slovech se mi sevřelo srdce, ale představa, že jsem alfa samicí *Lvů*, mě rázem přivedla zpátky k rozumu. Ruce zaťaté v pěsti jsem si založila v bok a bojovala s nutkáním natáhnout ruku a dotknout se ho. „Naposledy ti říkám, že nejsme druhové a že nikdy, *nikdy* nebudu tvoje alfa samice.“

„Ne?“ Zavrtěl hlavou. „Tak se přede mnou přeměň a dokaž, že mezi námi nic není.“

Vyzývavě jsem se na něj zadívala. „Nemusím nic dokazovat tobě ani nikomu jinému.“

Tvář se mu frustrovaně stáhla. „Ne, ty raději všechny necháš při tom, že jsi pořád nenašla svého druha. Chtěla jsi s tím Kozorohem odejít? Je to tak?“

„Nechtěla, ale měla jsem to pod kontrolou. A neopovažuj se mým jménem vyhrožovat jiným vlkům!“

V očích se mu mihl oheň. Neovládl se a chytil mě za paži. „Myslíš si, že dovolím nějakému nadrženému kozlovi, aby sahal na to, co je moje?“

Přitiskla jsem mu jednu ruku na hrud'. „Já – nejsem – tvoje!“

Na rtech se mu objevil drzý úsměv. „Ještě ne, ale budeš.“

Přimhouřila jsem oči. „Nikdy.“

Přitáhl si mě silnou rukou k sobě a moje pitomé tělo poslechlo. „Co budeš dělat, budeš se vyhýbat přeměně, kdykoli budu poblíž? Jednou se to stane. Partnerské pouto se aktivuje a budeš moje. Proč oddalovat nevyhnutelné?“ Druhou rukou mě objal kolem pasu a přitáhl si mě ještě blíž, jeho pevná hrud' se mi přitiskla na prsa. Ztišil hlas a sklonil hlavu. „Prostě příznej, že mě chceš stejně jako já tebe.“

Položila jsem mu na hrud' obě ruce, abych ho odstrčila, ale místo toho tam jen zůstaly ležet, jako bych je tak docela neovládala. Když jsem cítila jeho tělo na svém, rozhořela se ve mně touha. „Nechci tě.“

„Lhářko.“

Jeho rty se přiblížily k mým a mnou projelo teplo jako jiskra zapalující ohýnek. Když se naše rty a jazyky spojily v hněvivém intimním tanci, všechny racionální myšlenky mě opustily. Tiskl mě k sobě, jako by mě nikdy nechtěl pustit, zarýval mi prsty do kůže, zatímco já se mu sápara po košili jako nějaké divoké zvíře. Tenhle polibek byl první a všepohlcující, probudil ve mně vlka a ten vyl a chtěl ze svého druha ještě víc.

Pohltili jsme se navzájem, všechny ty měsíce hádek, flirtování a vilných pohledů konečně dosáhly vrcholu. Jordan mi sklouzl rukama na zadek a zvedl mě, přičemž mě nepřestával líbat. Moje nohy se kolem něj samovolně obtočily, moje prsty mu sklouzly kolem krku, dusily ho a přivlastňovaly si ho zároveň. Jak jsem mohla někoho chtít stejně tak moc, jak moc jsem ho nenáviděla?

Pak, aniž mě pustil, udělal několik kroků a díky tomu pohybu jsem znovu přišla k vědomí. Zvedla jsem hlavu a rozhlédla se, abych si připomněla, kde jsme, a hlavně *kdo* jsme.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se a zkroutila se v jeho sevření.

„Beru tě do svého stanu,“ řekl, zatímco mě jeho silné paže nesly přes louku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Další osudy - Vlci zvěrokruhu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.